

Dominik Feri

Tak jsme lajkovali

Kterak přiložit
prst na tep doby.

Tak jsme lajkovali

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.bizbooks.cz
www.albatrosmedia.cz

Bizbooks®

Dominik Feri

Tak jsme lajkovali – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

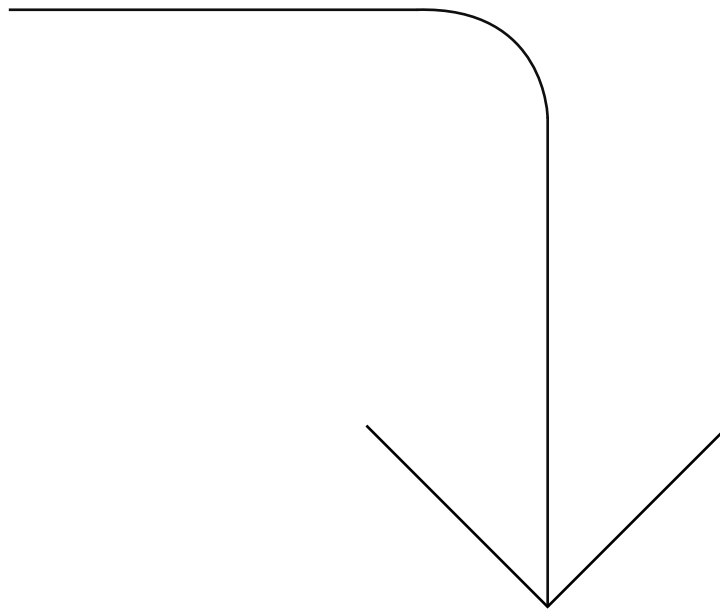
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Dominik Feri

Tak jsme lajkovali

Kterak přiložit prst na tep doby

**Humor nekvalitní,
zato však ve velkém
množství.**

**Věnováno
Věře Pohlové,
důchodkyni, jež by
všechny ty počítače
a internety zakázala.**

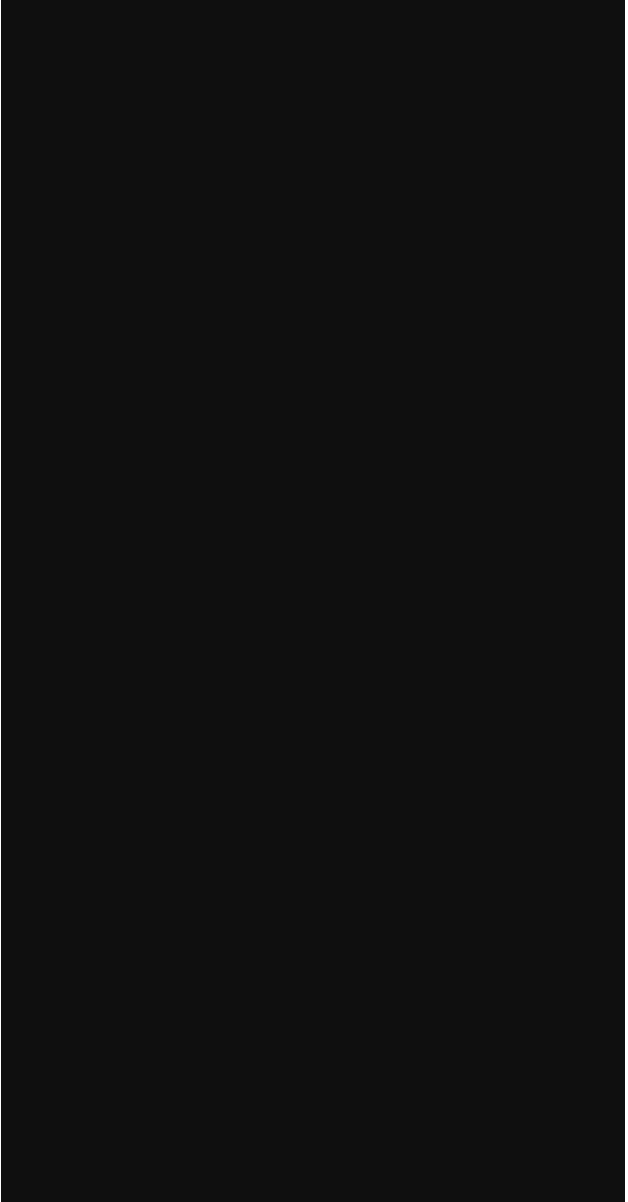
TL;DR verze:

**Všichni se vezmou
a budou žít šťastně
až do smrti.**

Obsah	010
Úvod	014
Michal Horáček	018
Michael Skřivan	022
Honza Palička	026
Jakub Janda	028
Drahomíra Jůzová	034
Lukáš Hejlík	036
Michal Zlatkovský	046
Ladislav Zibura	052
Ondřej Chutný	056
Marek Prchal	058
Dan Přibáň	064
Ondřej Kobza	068
Vladimír 518	076
Adam Gebrian	082
Matěj Hollan	090
Jakub Horák	094
Pavla Horáková	098
Jaroslav Cerman	102
Jan Vrobel	106

Eugen Kukla	114
Jiří Ovčáček	120
Filip Horký	126
Jan Šibík	132
Martin Konvička	136
Josef Šlerka	142
Pavel Novotný	146
Zdeněk Škromach	152
Láďa Hruška	158
Luděk Staněk	162
Kamil Fila	166
Martin Fryč	178
Janek Rubeš	188
Nikol Štíbrová	194
Ivo Bystřičan	198
Orion	206
Václav Dejčmar	212
Kateřina Vacková	218
Filip Čermák	224
Martin Jaroš	232
Jarda Konáš	240
Michael Třeštík	246
Závěr	252
Poděkování	254
Slovo o autorovi	258

Glosy Dominika Feriho
(černé pozadí)

„Stejně jako vítr a květ přejde i mládež.“

Tenhle citát mi babička laškovně napsala do přáníčka k mejm 18. narozeninám. Asi jí to přišlo jako dobrej nápad. Nejdřív jsem to bral jako prostý memento mori, nicméně posléze se mi tahle promluva rozležela v hlavě.

Každej je dilem úchyl

Já byl vždycky rozcitlivělej zvláštním směrem. Nedojímalí mě zahradní trpaslíci ani dětský žvatlání. Dojímalo mě plynutí času. To je pohnutka silná jako noha od kulečnicku. Poprvé jsem v sobě myšlenky týkající se relativity času, jeho kvantování, vnímání a proudění začal v hojnější míře pozorovat v 15 letech. Začal jsem chodit do teplického archivu a probírat se starými novinami, fotkami a zápisy. A v tu chvíli jsem seznal, že mojí úchylkou nejsou důtky (nebo jiný nástroje – zdravím rozhicované čtenářky *Padesát odstínů šedi*), ale amatérské zkoumání doby na osobní úrovni.

Tráva byla zelenější za plotem i včera

V těch stovkách fotografií z počátku 20. století jsem sice našel odpovědi na otázky, jak vypadala ta která budova. Ale už jen velmi obtížně jsem dohledával, k čemu sloužila, jaký k ní tehdejší obyvatelé města měli vztah. Získával jsem tedy všemy vědecky přesné, ale bez lidského rozměru. Když jsem popisoval na svých přednáškách život v Teplicích před sto lety, mluvil jsem trochu jako slepec o barvách. Věděl jsem, kde se odehrával všechn ten život, ale nevěděl jsem, jaký byl. Bez této znalosti rychle nastupuje nostalgie, tedy že „tráva byla zelenější, děvčata hezčí, slib důvěrnější“. Tuhle nostalgii jsem se snažil racionalizovat touhou po poznání – touhou po poznání náležitostí všedního života. Toliko ke genezi mého vztahu k záznamu doby.

Dnes bude včera

Neuvažoval jsem o všedním životě jen směrem vzad, ale i vpřed. Stylizoval jsem se do role svého pravnuka, který jednou najde na dně krabice moje maturitní vysvědčení, ale vůbec nebude tušit, jak jsem žil. A co víc – jak jsme žili my všichni.

Význačnost našeho věku

Trochu naivně, ale o to vroucněji předpokládám význam naší doby. Dnešek se zdá být plytkým. Je plytkým, protože je přítomným. Žijeme v něm a nepřičítáme mu žádnou větší váhu. Zorné pole věčnosti však dnešek, naši dobu, pozlatí. Jsem si jist, že za několik desetiletí bude naše doba nahlížena tak, jako se dnes díváme na období první republiky. A čím dále dnešek bude, tím méně o něm bude věrných zápisů. Místo po nich velmi rychle nahradí emoce a výše zmíněná nostalgie. Rok 2016 bude v roce 2116 zastřený jako sklo pokryté sazemi.

Historie se již nemusí upamatovat jen na mocné

Jinými slovy nemusíte zbořit garáž a postavit místo ní pyramidu, aby na vás budoucí pokolení nezapomněla. Osudy význačných, tj. politiků, herců, v širší rovině pak celých států a civilizací, tvoří pouhý rámec, obal bonboniéry (podobnost s Forrestem Gumpem je ryze náhodná), a dílčí osudy jednotlivců následně vyplňují vnitřek. Poznání pouze dobového rámce je poznáním syrovým, otupělým.

Záznam

Jak si tedy pojišťuju, že moji potomci budou mít co možná nejvíc rozrůzněných pramenů o mém životě? Fotím. Každý má dnes iPhone, ale na papír se dostane méně fotek než v minulosti. Se ztrátou mobilu jsou nenávratně pryč. Mnohdy pro člověka nemají ani takovou hodnotu, že by s nimi v budoucnu vůbec počítal. Když už pak lidé fotky tisknou, jsou to namnoze fotky z kaširovaných, „nepřirozených“ a nekaždodenních situací. Třeba z dovolené v Chorvatsku.

Banální skýta hodnotné

Velmi brzo jsem seznal, že takové zachycování lidského života má smysl spíše symbolický. Nicméně je pochopitelné. Dovolena v Chorvatsku je únikem z rutiny. Přičítáme jí význam. Medle ale takové fotky záznam lidského života pouze dokreslují a pravé těžiště leží jinde. V zanášení věcí prostých. Proč si fotit svůj byt, pracovní stůl, oblíbenou lavičku na náměstí? Vždyť je to banální... Není. S časem takové fotky nabydou na osobní hodnotě. Přestěhujete se, změníte zaměstnání a dosavadní každodennost je pryč a v přesných rysech se již nikdy nezobrazí.

Škatule fotek

Mám doma vytisknuto několik tisíc fotek. Další tisíce jsem daroval archivu v Teplicích. Poslední větší příspěvky do onoho archivu jsou ze sedmdesátých let. Kdybych nepřispěl fotkami já, badatelé za padesát let by neměli co zkoumat. Všechny fotky jsem důkladně popsal. Dnes vím, že tenhle bar platí za vyhlášený v Teplicích, že na fotce je Pepa Novák, slovnutný to fotbalista dorostu atd., ale již vbrzku si na to vzpomene jen málokdo.

Šířeji

Postupně jsem se v zaznamenávání naší doby stal stále žádostivějším. Focení vlastního města má poetickou krásu a lokální rozměr. V globalizované epoše je ale stále více prvků našeho života sdíleno lidmi z jiných krajů a zemí. Brzy jsem poznal, že pro maximalizaci poznání a šance, že se naše doba zachová v barvách, je nutno insitně kodifikovat. Z toho popudu vzniká tento sborník.

Kniha, jež zraje

Záměrně jsem v minulé větě zvolil slovo „sborník“. Přijde mi, že velmi přesně vystihuje mé intence. Shrnout specifika doby. Uspokojit archetypální lid-

skou potřebu po tvorbě kronik. Tematicky se tato kniha jeví banálně. Ostatně o banalitě a domnělé nehodnotě současných jevů jsme se již bavili výše. Tato kniha má být přečtena, posléze umístěna do knihovny a vytáhnutá v době léta-
jících aut, teleportu a chleba, který nepadá na namazanou stranu.

Abych si jednou pobřežel

Tímto spisem si dělám radost. Nechci zapomenout, jak jsme žili. Nespokojím se za mnoho let jen s přečtením starých výtisků novin. Rozhovory s mnoha
čelními představiteli „facebookové šlechty“ se snažím vytvořit výslednici drah-
ného množství subjektivních vektorů. Chci ryzost, přiznaný realismus a plný
vhled do roku 2016, doby rozvoje sociálních sítí, doby průkopnické. A takto
pojatý výbor z doby mi bude s to vše zajistit.

Název knihy *Tak jsme lajkovali: Kterak přiložit prsty na tep doby* v sobě všechny
výše zmíněné konotace shrnuje.

„Tak jsme lajkovali,“ za třicet let pronesu a vzpomínku v ruce pomnu.

Vděčně,
Dominik Feri z auta ve střední Francii,
dne 28. července 2016

Michal Horáček

Věk: 64

Povolání: textař, producent, sociální antropolog

Motto: Zem, která nemá své nebe / ztratila všechno – i sebe.

Pane Horáčku, děkuji za přijetí pozvání k rozhovoru. Na jakou sociální síť jste se dostal nejdříve a co k tomu bylo popudem?

Na Facebook. Kdosi mi říkal, že je to zajímavé, a tak jsem se taky přidal, mnohem později než jiní.

Jak hodnotíte vliv sociálních sítí (v českém kontextu zejména Facebooku) na společenský dialog a jeho úroveň a tematické vymezení?

Sociální sítě jsou bezprecedentním prostředím a jejich vliv se nám, kteří jsme účastníky jejich zrodu a překotného vývoje, hodnotí obtížně. Každopádně se jeví, že do veřejného prostoru pronikly hlasy, které předtím byly slyšet jen ome-

“To normálním lidem bylo jasné od počátku... jen ti chytrí asi tomu nerozumí.” Máloco může podle mého aspirovat na motto sezóny tak silně jako komentář paní Stránské z Ostrova v debatě na webu Novinky.cz.

Kandidatura na prezidenta... Je to přímá volba a důležitější než moje představy je zjistit, co od našeho státu a od

zeně, pokud vůbec. Úroveň je taková, jaké vzdělání, životní zkušenost, povahu a zájmy mají ti, kteří na sociálních sítích nechávají svým hlasům zaznít. Tematické vymezení rovněž. Jedním slovem: bezbřehé.

Vzestup Facebooku znamenal zásadní změnu i na poli politiky a politického marketingu. Došlo k jakési emancipaci politiků, již nyní téměř nepotřebují média a mohou skrze své facebookové profily komunikovat s veřejností. Jaký má toto dle vás vliv na politickou kulturu a společnost?

Řekl bych, že pozitivní. Každý prostředník autenticitu původního sdělení naruší.

Žijeme v té nejbláhobytnější době – souhlasíte? Má dle vás cenu toto soustavně opakovat, i když pak můžete být obviněn z patetičnosti a naivity a může to být použito proti vám?

Žijeme nejen v nevídané prosperitě. Naše doba má i spoustu dalších jedinečných pozitiv; žádný z mých předků, který se dožil mého věku, se nevyhnul tomu, aby byl aktivním nebo pasivním subjektem válečného konfliktu. A kromě srovnání časového máme i prostorové: nejméně 80 % lidí obývajících naši planetu je na tom co do materiálního, zdravotního, vzdělanostního či bezpečnostního ohledu mnohem hůř než my. Jak bychom tedy mohli říci něco jiného než to, že žijeme v nádherné době? Na tom není nic patetického. Je to skutečnost, z níž bychom se měli těšit.

Na závěr otázka týkající se vašich prezidentských ambicí – jak se domníváte, že bude možné oslovit prvovoliče a mladé do 30 let? Tedy ty, kteří jsou ještě namnoze názorově nevymezení, případně lhostejní?

Oslovit mladé lidi je snadné, přinejmenším jsem se tu – na rozdíl od oslovování lidí starších – s žádnými problémy nesetkal. Problém je jediný: aby ti oslovení nezůstali na Facebooku, ale v den voleb šli do volební místnosti a volili. Empirická data naznačují, že v prezidentské volbě 2013 to mnozí neudělali. Věřím, že v lednu 2018 to udělají.

prezidenta očekávají lidé. V co věří, za co jsou ochotni se postavit, když jde do tuhého. Chci vnímat to, co nás spojuje a na co můžeme být hrdí. Současně chci vědět, co lidi trápí a jaké překážky se jim stavějí do cesty. Mám-li se rozhodnout, chci, aby to rozhodnutí bylo závazkem postaveným na pevném základě. Dostávám nespočet vyjádření, děkuji za každé z nich, ale marná sláva: přímá setkání s lidmi, a to v místech, kde žijí, nic nenahradí. Zejména v místech, kam média dohlédnou jen málokdy, pokud vůbec. Proto jsem se rozhodl za vámi vydat, mluvit o své představě, ale především si vyslechnout tu vaši.

Tahle kniha je něco jako Bible. Jen s tím rozdílem,
že postavy z týchle knihy existují.

Při tvorbě téhle knihy vycházím
z předpokladu, že na straně
dobřejch knih je přetlak a leckdo
rád sáhne po knize špatný.
Málokdo už dneska dokáže
napsat kvalitní brak.

Varuji všechny, kteří dají tuhle
knížku na internet – zjistím to,
napíšu o tom jízlivej status
a lajky půjdou do mojí kapsy.

S kytarou se musí umět
v zásadě dvě věci
– naladit a Stánky.

Koukám na nějaký pořad
pro teenagery na Primě a mám
dojem, že polovina mladejch
jsou youtubeři a druhá polovina
jsou špatný youtubeři.

Mohli bysme vymyslet sociální síť, která by byla
na hovno, nikdo by na ni nechodil a jmenovala by se Google+.
Ne, počkat, to už vlastně existuje.

„Hejty si nech“
-Matouš 8:12.

Tahle kniha byla vydaná
v době, kdy pan prezident
Jágr ještě hrál hokej.

„To je dlouhý, to si přečtu“
– věta, kterou zatím neřekl
nikdo na světě.

Googlování z tebe
nedělá odborníka
na danou problematiku.

Dvacetiletý finanční
poradce je volba
stejně rozumná, jako
nechat se operovat
chirurgem, kterej získal
vzdělání dvoudenním
rychlokurzem po telefonu.

Když jsem si zakládal Snapchat,
každej říkal, že je tam nahota. Bohužel
mi už nikdo neřekl, že z 99 % mužská.

Nikdy nejsi příliš starej
na chytání pokémonů.

Před půlnocí se každej nápad
jeví jako vynález funkčního reaktoru
na studenou fúzi, ale ráno přichází
prozření, že jsem opilej vlastně jenom
znovu vymyslel toustovač.

Michael Skřivan

Věk: 26 a půl

Povolání: marketingový a PR idiot

Motto: STAY ZMRD

022

Michael Skřivan

Vystupuju na Můstku
a dole v metru si rodinka
z Moravy fotí svého tatínka,
jak telefonuje, a matka
u toho řve na pobíhající
děti: „Podívejte, děti, tady
je signál!“

Jsem rád, že dokážeme
obohatit východní kulturu
i takovou maličkostí.

V Rumunsku: Dnes cca
ve 2:30 ráno, když jsme
se vraceli na hotel, jsme
viděli zajímavý jev. Silničáři
opravovali silnici. Ano,
nepostávali kolem, ale
pracovali!
Úplně jsem se vyděsil!

Tvůj profil na Facebooku je asi nejbizarnější věc, co je. Na čem si při jeho tvorbě zakládáš?

Hlavním ukazatelem bizarnosti je můj chorý mozek a cit pro nevkus. Snažím se přinášet lidem informace, které jsou naprosto k ničemu. To je asi věc, kterou jsem prospěšný společnosti.

Pracuješ v marketingu – jak podle tebe cilit na sociálních sítích na lidi od 15 do 30 let?

Člověk musí chodit mezi lidi a poslouchat jejich názory. Taky občas musí znát nějaký ten systém, jak to všechno funguje. No a taky musí umět pít, protože jinak by se musel s touhle cílovkou zastřelit.

Používáš i jiné alternativní sítě? Myslím například Instagram nebo Snapchat. Je v nich budoucnost, nebo jsou dobrý jenom na sdílení nudes?

Jsem na Instagramu, LinkedIn i Snapchatu. A pohonil jsem akorát u Instagramu, tam mám svoje favoritky! Po uvedení Stories na Instagram je pro mě Snapchat vcelku bezcenný.

Jakej obsah postuješ na Facebooku najraději?

Marketingový a politický bizár a svoje čelo.

Stay Zmrd, stránka jedné generace. O co jde a kde berete inspiraci k tvorbě obsahu?

Stay Zmrd je stránka, kterou se baví pár lidí už asi pět let. Většinou reagujeme na témata, která nás pálí. Co si o tom myslíte vy? Napište nám to do komentářů.

Proč miluješ mopsy?

Protože jsou to ňufíčky, no ne? Až budu mít mopsíka (a nebude to dlouho trvat), tak se bude jmenovat Mojo Ničitel Světů a Vládce Galaxií. Bude mít laserový zrak a nenávidět lidi, takže budeme chodit a pražit lidi na uhel!

Jestli bude moje dítě youtuber, tak ho dám do děcáku. Aby byl lepší content, víc se prodal atd. „Z děcáku až na vrchol.“ „Děcákový sen.“

Právě jsem v baru, kde zpívá Ilona Czáková. Sedím ve stroji času? Čekám, kdy přijde Bartošová a z hajzlu se ozve „čágobelošilenci“!

Budvar je jako slovo pohodinda. Buď ho miluješ, nebo nenávidíš.

Vojna chybí zejména těm,
kteří by rádi někoho buzerovali,
ale nemůžou.

Po třiceti letech zase platí,
že kdo má Prakticu,
je za borce.

Nejlépe oblékanou
společenskou skupinou
jsou hipsteři a důchodci.

Loučení je vždycky smutná věc. Pokud
to teda není loučení s Českou spořitelnou.
To je docela v pohodě.

Na TV Nova jsem měl vždycky
rád jenom dvě věci. Comeback
a chvíli, kdy jsem přepnul
na jinej kanál.

Základem úspěchu při balení
je dobrej pozdrav.
Na „čágobambusvespolek“
žádná neřekne ne.

Islám je maggi českých médií – dá se dát všude a každému to chutná.

Crocsy – jediná obuv
ve který se dá sjíždět voda,
jít na ples nebo se vdávat.

Člověk aby se dneska bál,
že dostane přes hubu za to,
že nemá na něco názor.

Je úchvatný, jak dokážou
dělníci, kteří opravují dům
naproti, sladit práci s vrtačkama
s časem, kdy mám kocovinu.

Co se audiovizuální tvorby
týče, tak jsme mistři
v kopírování Západu.
Platilo to v televizi za socíku
a platí to i dneska u youtuberů.

„Jsem jiná než ostatní...” – každá holka, každá banka,
každá politická strana...

Věta, kterou v Praze neuslyšíš,
ale na Moravě jo: „Kde tu je nejbližší
trafika, ať koupím skleněnku?”

Mám dojem, že Brno
je jako smažák – každý
ho má rád, ale všem je blbý
to přiznat.

Honza Palička

Přezdívka: Zjev z Jevan

Věk: o dva dny starší než sametová revoluce

Povolání: z božího dopuštění vystudovanej právník, bulvarista, glosátor a komentátor, držitel certifikátu Pabla Pičusa v obsluze grafického editoru Malování, milovník buldočků

Motto: „Když něco chceš, tak si to vem.“ – exekutor Vrána

Bydliště: BYT (ano, ten BYT)

Honzo, stojíš za stránkou Stay Zmrd. Jakej byl její zrod a kdo všechno je s ní spojenej?

Tak prý prvním českým aspirantem na členství u ISIS byl jistý Jan S. ze Spáleného Poříčí. Honzíkova cesta 2016 má oproti původní verzi míň dědečků a družstevních vajec, ale o to víc mámů a chalífátních granátů.

Tak tady máme dějinnej průlom a Hillary je první prezidentskou kandidátkou v dějinách. Nicméně volit Clintonovou jen proto, že je žena, je asi jako pít louh, protože je to tekutina.

Stay Zmrđ vznikl v Rock Café v době zmrđi prehistorie a u jeho zrodu stáli Skřivan, já a Tyranosaurus Sex. Pak je tam taky od počátku Vegy, jehož úlohou je tam být. Rozjelo se to jak epidemie šířená mouchou cecek, protože lid si žádá debilní humory. Párkrát nás zrušili, ale my se vždy znovuzrodili jak Zmrđiš Kristus.

V průběhu věků tam přibyl srbskej Kebab Remover Nikola, zásadní (dys)grafik Gerry, našli jsme Stránskýho vyprcanýho a v neposlední řadě tam byl zmrđ Ondra, kterej to celý vytuneloval za účelem úhrady svého dluhu na asociálním pojištění.

Jaký další stránky jsi vytvořil?

Zásadním milníkem byla stránka Artik, která přinášela tučný pohled na život jednoho selečiho králevice. Ta bohužel skončila jak Zmrđžambulka pod rozjetou soupravou. Hodně se dařilo stránce Za všechno může Kalousek, která monitorovala prostý lid v diskusích na Novinkách, ale od té doby, co mladí bojeschopní uprchlíci s iPhony vyšoupli Dona Kalieriho z trůnu strůjce všeho zla, tak to už moc nefrčí. Těch stránek bylo v průběhu let fakt hodně, vždycky nějak reagovaly na nějakou aktuální kauzu, ať už politickou, nebo jakoukoli jinou, pak ten vtip nějak vyvanul a šlo se dál. Furt se děje něco, z čeho se dá dělat prdel. Lidská blbost je nevyčerpatelnej pramen. No a mimo stránek mám pár fakeprofilů, se kterejma se občas vydám na klasické trolleníčko českých facebookových lobotomů, a pak samozřejmě svůj vlastní profil, kterej je takovým pomyslným teráriem, kde příspěvky vystupují v roli exotických ještěřů a jiných divnotvorů.

Jak by podle tebe měla vypadat moderní bulvární novinařina na onlajnu?

Současnej bulvár by se měl umět vymanit ze skořápky idiotozpráv pro idioty a měl by být jako Smarty, tudíž by měl bavit. Mělo by se naplno využívat toho, že ty hranice jsou tam nastaveny jinak než u klasicejch médií, a umět se na těch hranicích pohybovat a občas je ve zdravé míře překročit. Nesmí chybět vtip a nadhled, člověk by měl umět nejen udělat si srandu z ostatních, ale hlavně sám ze sebe. Člověk musí mít přehled a musí umět hrát si s češtinou a pak ten bulvár i o něčem bude. To, že značná část jsou trojodstavcový srance o céčkovéjch celebritách, je druhá věc, ale prostě každý zboží má svého kupce.

Poslankyně Pavlína
„Buzeranti jsou pedofilové“
Nýtrová je stejně jako
onehdá její spolustraník
z ČSSD Štěpán „Řídím
ožralej“ Stupčuk příkladem
toho, že v poslanecký
sněmovně kromě třiceti
známejch ksichtů sedí
dalších sto sedmdesát lidí,
co se nijak neprojevují,
a když už se projevují, tak
by bylo lepší, kdyby setrvali
u svý bohatě placený
neexistence.

Jakub Janda

Věk: 25

Povolání: zástupce ředitele think-tanku Evropské hodnoty

Motto: Life sucks and then we die.

Osobně беру tvůj profil jako věstník zajímavých informací a dat, ke kterým se v českých médiích dá dostat jen obtížně. Jaký okruh témat tě nejvíc baví?

Asi ti nebudu vyprávět o seznamu témat, kterým se věnuju. Ale co mě nejvíc baví? Třeba občas na Facebooku diskutovat se zastánci autoritářů, fašounů a jiných zloserů. Anebo když vidím nebo mi to někdo napíše, že na základě nějakého mého textu změnil názor nebo že mu to aspoň přišlo zajímavý. K tomu

Podle Donalda Trumpa je „nechutné“, že si Hillary během komerční přestávky poslední televizní debaty odskočila na toaletu. Přesně jak někdo psal – Trump je souhrn anonymních komentářů pod články, který se rozhodl kandidovat na prezidenta. Skoro jako u nás. Akorát my si ho zvolili.

„Chtěl bych, aby v Čechách žili Češi.“
— Slovák Andrej Babiš

jsou sociální sítě dobrý. Skoro bez nákladů tak dostanu moje nebo naše věty mezi desetitisíce lidí.

Myslíš, že se ti daří na Facebooku popularizovat téma Evropské unie a evropských záležitostí?

Mě vlastně o EU skoro vůbec nejde. Zajímá mě svoboda a bezpečnost Česka, což sice může znít nudně, ale pro mě to má konkrétní naplnění a ještě konkrétnější hrozby. Takže píšu o tom, co dělám. Pracuju s českými bezpečnostními složkami, řadou dobrých a zajímavých lidí na úrovni parlamentu, evropských nebo aliančních institucí. Takže vlastně posledních pár let píšu hlavně o Česku a o bezpečnosti. Což má samozřejmě hodně evropský přesah. Popularizovat bylo potřeba zhruba do jara 2014, kdy Rusko napadlo Ukrajinu. Od té doby začaly být více vidět i migrační krize a vliv islamismu uvnitř Evropy. Takže už se to stalo docela velkým tématem, o kterém se dá diskutovat. A nemusíš už jenom přesvědčovat, že je to důležitý.

Koho sleduješ na Twitteru?

K tématu Ukrajiny a ruské agresivní zahraniční politiky:

Andreas Umlaud
Michael D. Weiss
Anne Applebaum
Edward Lucas
Ben Nimmo
Jevhen Fedchenko
Peter Kreko
David Stulík
Anton Shekhovtsov

K tématu debaty o islámu a islamismu:

Majed Nawaz
Haras Rafiq
Paul Collier
Roberta Bonazzi

Co se týče evropských záležitostí:
Ryan Heath

Seznam věcí, které se na
Hradě hledají:
Peroutkův článek

Bezpečnostní prověrka pro
Vratislava Mynáře

Životopis Martina
Nejedlého

Titul Jindřicha Forejta

Důstojnost

Další pozvánka do Moskvy
Seznam dalších bolševiků
k vyznamenání

Klausovo ceremoniální pero

Seznam autoritářů, kterým
je třeba se ještě poklonit

Jakýkoli důkaz, že být
alkoholikem je správné

Nehořlavé koberce, aby
je prezident cigaretami
nepropálil

Pozvánka do jakékoli
západoevropské metropole,
aspoň na výlet

Jaká česká a zahraniční média sleduješ?

Osobně sleduju vlastně tři typy zdrojů. Zaprvé, potřebuju vědět aktuální zprávy/news. Ty dostanu přes aplikace na chytrém telefonu. Tím myslím důležité události řekněme v euroatlantickém prostoru. Takových je několik denně. Pak si prolitnu titulky České televize, ČTK, AP a BBC. To mi pro denní přehled dění úplně stačí. Trvá to několik málo minut denně.

Pak mě zajímají zajímavý komentáře. Nemyslím teď moc ty český. Na Facebooku mám mezi „close friends“ nastavenou asi stovku zajímavých lidí, kteří v euroatlantickém prostoru mají zajímavé postřehy nebo sdílejí dobré texty. Ty sleduju. Ostatní téměř systematicky ignoruju, abych se v tom informačně neutopil. Víím, že nemůžu – a nechci – sledovat vše, takže si to takhle nechávám pro mě důvěryhodnými lidmi filtrovat. Takhle mě to stojí zhruba pár desítek minut denně. Co nestíhám přečíst, dávám si do čtečky Pocket a čtu na cestách. Třetí a pro mě asi nejhodnotnější věcí je sledování dobrých analýz, které dělají rozumné instituty v euroatlantickém prostoru. U nás jich nyní na týdenní bázi sledujeme necelých osmdesát. To bych sám nedal, je toho strašně moc. Takže zase mám takový filtr. Právě osobní zkušenost moje a mých kolegů nás v think-tanku Evropské hodnoty vedla k tomu, že v našem analytickém týmu máme desítky mladých lidí, kteří sedí v tematických pracovních skupinách. Zní to možná byrokraticky, ale výsledek je takový, že na týdenní bázi dostanu (a pár tisícovek dalších lidí, kteří dostávají naše monitoringy) na dvou stránkách přehled událostí a nejzajímavějších studií v jednotlivých oblastech – jako jsou zahraniční politika, vnitřní bezpečnost nebo dění v evropských institucích. Jen takhle můžu mít dobrý a relativně hluboký přehled, který mi zabere tak čtvrt hodiny na každé téma týdně. A nejde o média, ta jen o těch věcech píší. Člověk musí jít ke zdroji a těm, kteří mu opravdu rozumějí – nejen o něm podávají zprávy.

Stačí jedna návštěva jižní Moravy
a člověk hned pochopí, proč některý
Moraváci volají po samostatnosti.

Gambrinus je obstojný pivo.
Určitě bych ho upřednostnil
před ředidlem. No i když...

Každá holka je buď nymfa,
bloggerka, umělkyně nebo jiná
než ostatní. Respektive aspoň
to o sobě říká.

Jednu věc musím uznat – boj IVČRN
proti uprchlíkům je úspěšnej. Vidíte
tu nějaký uprchlíky? Já ne.

Jít přiožralej svařákem na půlnoční
neznamená, že chodíš pravidelně
do kostela.

I koukání na schnoucí barvu
vás namotivuje víc než
polovina českých koučů.

Existuje pouze jeden dialekt šílenější než plzeňština: řeč obsluhy v čajovně.

Z písmenkový polívky zásadně neskládám náhodný slova.
Bojím se, abych náhodou nenapsal novou písničku
kapele Kryštof.

Rozhodně napiš, že jsi právě
dostala řidičák a že se máme
všichni bát. Je to takový jakože
nápaditý.

Bydlet ve 30 letech u rodičů
je jako zahřívát se močením
si na nohu. Praktický,
ale směšný.

Je tu jenom EDGE, protože
operátoři myslej na tvoje dobro
a nechtěj, aby sis brzo vyplejtval
sveich 1,5 GB dat.

„Jak se máš?“ a „Co děláš?“
nikdy žádnou holku nesbalilo.

Píše se to „spontánní“.

Pokud se teroristický útok stane na západ od Turecka,
změň si profilovku a použij náležitý hashtag.

Polož tuhle knížku,
nebo tu diplomku
nikdy nedopíšeš.

Diskutéři z Novinek
ve skutečnosti neexistují.
Teda neměli by.

Příští pátek se koná setkání všech,
který ještě nejsou youtubeři. Sraz v 18 hodin
v telefonní budce na Václaváku.

Nigerijští princové zásadně píší lidem
z Česka e-maily a nabízejí jim peníze.
To se tak v Nigérii dělává.

Kravata po
pásek,
košile
s dlouhým
rukávem,
rukávy
saka po zápěstí.

Jenom jedna další žena kromě
mojí mámy mi může kecat do mé
budoucnosti. A ta žena
se jmenuje Jolanda.

Jakej trest by sis vybral?
1. Týden bez internetu.
2. Týden s holčkou, která se vrátila
z Erasmu a ráda vypráví.
3. Týden v Ústí nad Labem.

Drahomíra Jůzová

Věk: 19

Povolání: pornoherečka

Vtipné ze včerejší party Dominika Feriho bylo to, že všichni včera pili, smáli se a užívali si, no a já jsem si to s přítelem rozdávala na střeše. Musím uznat, že sex byl vzrušující, protože ve mně byl takový ten adrenalin, že nás někdo může nachytat.

Svémi příspěvky se ti podařilo rozvířit stojatý vody českýho internetu. Myslíš, že pornoherečka v Česku může mít takový dosah na sociálních sítích jako pornoherečky v zahraničí (statistice sledujících apod.)?

Upřímně, nevím. Když srovnám známé blogerky, tak se to pohybuje kolem 100 tisíc fanoušků, tedy jako v Americe vůbec ne. Na americkém trhu je potřeba bojovat zvláště tvrdě a rozhodně jinak než tady. Český trh je velmi malý, komplikovaný, částečně zmonopolizovaný. Člověk se tu musí hodně obracet. Kdyby zde v pornoprůmyslu platili stejné peníze jako v Německu či USA, za rok, co to dělám, bych měla koupený byt, auto apod.

Máš fanoušky i mezi ženami?

Mám a mám jich mnoho. Miluju je, jsou skvělé.

Do kdy myslíš, že tvoje kariéra potrvá?

Těžko říct, možná do 30 let. Ráda bych se dostala i do českého filmu.

Máš v ČR konkurenci ve své věkové skupině?

Momentálně ještě nemám, ale to přijde.

Jaké využíváš sociální sítě a k jakým účelům?

Sociální sítě používám jako vše v jednom. Komunikuji přes ně s fanoušky, používám je jako svoji osobní prezentaci, skrze kterou si mě všimají české i zahraniční agentury, a také se díky nim seznamuji s mnoha zajímavými lidmi, což je skvělé.

Vždy, když piju víno, tak jsem hrozně nadržaná. Ach, to afrodisiakum. Zase jsem v tom.

Holky mě nenávidí, že jsem pornoherečka a točím filmy pro dospělé. Nechápu, proč jim to vadí, když jsem jim nic v životě neudělala. Vždyť jen dělám práci, kterou moc lidí nedělá, a prostě by všem mělo být fuk, co dělám, nejsou moje rodina, tak co. Jsem prostě PORNOHEREČKA. V romantických filmech taky občas šukají.

Lukáš Hejlík

Věk: 36

Povolání: herec

Lukáši, jsem moc rád, že tě mohu v tomhle sborníku mít. Jsí výraznou osobností veřejného života a díky svým aktivitám udáváš směr v literatuře a gastronomii. Čili postupně: Představ nám svůj projekt LiStOVáNí – kdy a jak vznikl? Jaké jsou jeho cíle?

V době, kdy jsem měl ještě kabelové připojení k počítači, který jsem si půjčoval s mým spolubydlícím na ubytovně Jihočeského divadla. Tam jsme s Pavlem Oubramem šli po absolvování Vyšší odborné školy herectví. Někdo nám tehdy řekl: Hele v Budějčkách chtěj dva vysoký kluky. A my věděli, že oba se 192 centimetry nastavujeme latku nebezpečně vysoko. Bylo to ale zvláštní. Pavla pohltila práce v divadle i jeho systém. Toho jsem se ale já zalekl. Zjistil jsem, že práce herce na oblasti spočívá v tom, že se ráno probere s kocovinou a vypotácí se na zkoušku, kterou protřpí, odpoledne se jde ještě prospat, aby večer hrál v divadle zase tak naprd nebo zase tak dobře, každopádně tak, aby to musel u deseti piv rozebrat v divadelním klubu a ráno zase těžko vstávat. A tak jsem hned věděl, že nemůžu takhle zakrňet, že musím něco dělat. Nudil jsem se už dost v pubertě, zpětně to nechápu, například teď, když vidím svou dceru, jak neví, co dělat, úplně šilím, protože vzpomínám na tyhle svoje chvíle. Právě na tom zmiňovaném počítači jsem inicioval svůj kulturní server „zastavtese“, u kterého jsem se mimochodem nezastavil a nezastavil jsem se vlastně dodnes. Tehdy toho moc nebylo, kultura ještě na internetu portálově chyběla, snad kromě serveru Tiscali, tištěné deníky ještě všechno držely na papíře. Pomáhal mi s tím Olda Neuberger, který si pak mimochodem jen tak založil server libimseti.cz, a kdyby nepřišel Facebook, byl to český Zuckerberg. Myslím, že tehdy i odmítl velkou nabídku od Seznamu. Grafiku tomu taky dělala budoucí hvězda svého oboru, Kafes33.

No ale k LiStOVáNí. Tlačil jsem na Pavla, abychom prostě dělali něco i mimo divadlo. Oba nás rozsekala kniha Alessandra Baricca *Oceán moře*. A tak jsme po večerech (pivo jsme si prostě dali na ubytovně) upravili knihu do scénáře a byli připraveni, že to nazkoušíme ještě i s naší kolegyní Věrou Hollou, která přišla do Budějovic také z naší třídy na herecké školy. Naše režisérka právě ještě ze školních let Helena Glancová si náš scénář přečetla a řekla, že je to fajn, ale leda tak na nějaké čtené divadlo. Do toho nás v Budějčkách oslovila knihkupkyně, paní Hladká – taková bizarní postava jihočeské metropole, ale my jsme jí vlastně hodně vděční –, zda bychom nechtěli udělat něco jako čtenou koláž

Z Gastromapy Lukáše Hejlíka: „Jmenuje se to Fit Foodie Restaurant a spojuje to (naštěstí) dvě fajn věci, zdravé jídlo a trendy. Dneska už by nás nebavilo chodit do zdravých jídelen, s táckem si dávat na váhu kus tohoto s kurkumou či onoho s kurkumou. Tahle zlínská resturace je pro ty, co chtějí jíst s rozumem, a ještě z toho mít požitek. Prostě pro ty, co chtějí být fit i foodies. A to jsme i my, a tak jsme dorazili do jednoho z Baťových bloků. Krásný interiér, food dekor, příjemné chutě, vyvážené suroviny. Tedy pecka, rozhodně místo, kam by nám nevadilo chodit na oběd pravidelněji. Budeme to sledovat! Co vy, zlínské foodies? Jak to máte rádi?“

z knížek Emila Hakla. Udělali jsme to, ale nebylo to žádné čtení. Mělo to hlavu, patu, hudbu, aranžmá, bylo to divadlo. A bylo to první LiStOVáNí, před patnácti lety! Teď jsme o 104 knížek dále, každé představení jde dál a dál, ale stále vychází z toho prvního.

Kolik představení v rámci LiStOVáNí zrealizujete za rok? S jakým ohlasem se setkávají?

Bude to asi znít šíleně, ale určitě přes 800. Vždycky hrajeme minimálně dvakrát, jak dopoledne, tak i večer. Tím rozkládáme náklady na cestu, honoráře a náš čas, který v tom má bohužel cenu nejvyšší. Tedy když jedeme z Brna hrát do Ústí, je prostě super, že ten večer ještě můžeme hrát v Mělníku. Rád říkám, že náš den má dva dny. A taky se trochu, přiznávám, řídím heslem: včerejší rekord, dnešní norma. Ne, přeháním samozřejmě, ale mám radost z toho, že to šlape. Jsme ale neustále na cestách. Jsme divadlo bez domova, jsme, jak nám říká Robert Fulghum, létající cirkus. Však třeba právě on, devětasedmšátiletý dědeček, s námi zajel turné po padesáti českých městech. Na LiStOVáNí je super, že jsme s ním opravdu všude, takže se to prostě netýká Prahy nebo Brna, líbí se mi, že když mě o tom někdo slyší vyprávět a je třeba z Králíků, nemusí si říct: No jo, to zase nebude nic pro mě. Protože my hráváme i v Králíkách. Začali jsme na pěti stálých scénách, současně pravidelně dojíždíme do zhruba 60 měst a často i vesnic (zvlášť ty jihomoravské jsou moc fajn). Je vždycky hrozně fajn, a to se také autorům, kteří nás často na šňůře doprovázejí, líbí, že jeden den hrajeme v Redutě Národního divadla Brno, tedy na jevišti, kde řádl i Mozart, a druhý den třeba na půdě pana notáře Vondráka v Havlíčkově Brodě. Tam mimochodem hrajeme každoměsíčně už 10 let! A do toho všeho, aby to nebylo jednoduchý, hrajeme 3–5 představení dopoledne pro školy. A to prosím přímo na školách, v jídelně nebo pod basketbalovým košem. Mimochodem, novinář Jirka Nádoba, když byl ještě ve Forbesu, zjistil, že jsme asi nejčastěji se přemísťující osobností v České republice. Plánoval se mnou takovou aplikaci, na základě které si třeba můžete spočítat počty služebně odjetých kilometrů a svoje cesty zanimovat na mapě ČR.

Jo, a zapomněl jsem vlastně odpovědět na ty ohlasy. No jasně, kdyby nebyly ty nejlepší, nehráli bychom na tolika místech pro tolik cílových skupin. Prostě jsou skvělé. Problém je spíš v tom, že kdo nás neviděl, netuší, jak to funguje. Všichni mě potkávají a říkají, jo vy děláte to čtení, že jo? A já z nich úplně cítím, že tuší nějakou napudrovanou nudu, kde budou dva tři týpci sedět v křesílkách s lampičkou, budou pít knihovnickou vodu (to je prosím vás ochucená minerálka, ne-

vím proč, ale v každé knihovně nám připravují ochucenou minerálku) a budou předčítat hlubokým hlasem nějaké strašně literární pasáže. Bože, vůbec! My proletíme celou knihou, kterou vtěsnáme do padesáti minut, a to tak, abychom ani nestihli začít nudit. Abychom vzbudili všechny emoce. Používáme k tomu činohru, hudbu, světla, diváky a jejich reakce. Když někdo dorazí, už se vrací. Když někam přijedeme hrát, už se vracíme. Třeba na teplický gympl. Tam jsi nás vlastně musel určitě několikrát vidět, ne?

Viděl! Velmi mi imponuje, že literaturu popularizujete v terénu! Nicméně nebylo by snazší a účelnější ji propagovat například pomocí YouTube?

No, občas tak zkoušíme. Je na to strašně málo času. Většinou úpravu knihy, a tedy i režii představení táhne jeden z nás. Ten při škrtnání textu musí mít už jasnou představu, jak to scénicky povede. Jinak bacha, průměrná kniha má tři sta tisíc a víc znaků a naše představení musejí mít dvacet tisíc max. A to tak, že ani autor nesmí poznat, že něco chybí. A ono samozřejmě chybí, ale prostě nesmí to vzít knize příběh, ducha, kostru. Koneckonců, Dan Brown řekl po premiéře Inferna (a bacha, to mělo znaků téměř milion): Hele, to bylo dokonalé espresso z mé knížky. A to je přesné. Ale zpět k tomu zkoušení, po seškrtnání prostě někdy není čas, a tak opravdu někdy zkoušíme přes telefon s očima na obrazovkách anebo i přes kamery. Nicméně, vždycky (téměř) to vyšlo a každý představení nás posouvá. A jasně, na YouTube by to nemělo štávu. Baví někoho dívat se na divadlo ze záznamu? To je prostě hrozně těžké natočit, musí se tomu uzpůsobit i samotné podání, které je jiné na kameru, jiné pro diváka v sále. A bacha, my jsme divadlo, ano propagujeme u toho literaturu, ale jak jsem řekl na začátku, chtěli jsme být činorodí i mimo své hlavní angažmá. Teď je mi hlavním angažmá LiStOVáNi. Mám v tom své kamarády herce, ale i celou rodinu. Manželka je manažerkou dopoledních představení, administrativně a účetně to pak celé řídí moje mamka. Té jsem trochu zničil důchod, s LiStOVáním tráví 10 hodin denně. Můj brácha dělá stránky, jeho žena obsah. Uvidíme, co mé děti, snad nepřevezmou štafetu hereckou. A já sám? Dělán všechno. Nescafé 3 v 1 je proti mně hadr. Já přečtu knížku, těch dostávám od nakladatelů hafo ještě před vydáním, když se mi líbí, začnu vyjednávat s autorem, snažím se ho pozvat, pak začnu prodávat šňůru, kterou si mezitím obsadím s herci, a na každou tour o 50 městech si vyměním s prostory, ve kterých

Robertu Fulghumovi je čerstvě 79 let! Za 19 dní s LiStOVáním projede 39 měst a odehraje 42 představení!

- 09. 6. / 17:30 / Prostějov / Městské divadlo
- 09. 6. / 19:30 / Olomouc / Šantovka
- 10. 6. / 18:00 / Králupy / KD Střelnice
- 10. 6. / 20:00 / Letohrad / Kulturní centrum
- 11. 6. / 12:00 / Šumperk / Zahradla přátelství
- 11. 6. / 16:00 / Opava / Evžen jazz café club
- 11. 6. / 18:00 / Nový Jičín / Divadlo
- 11. 6. / 21:00 / Třinec / Městská knihovna
- 12. 6. / 14:00 / Jevíčko / Kino Astra
- 12. 6. / 16:00 / Moravská Třebová / Dvůrana Muzea
- 12. 6. / 18:00 / Svitavy / Fabrika
- 12. 6. / 20:00 / Polička / Tylův dům
- 15. 6. / 17:00 / Třebíč / Městská knihovna
- 15. 6. / 19:30 / Znojmo / Znojemská Beseda
- 16. 6. / 17:30 / Rosice / Kino Panorama
- 16. 6. / 19:30+21:00 / Brno / Divadlo Reduta
- 17. 6. / 18:00 / Havlíčkův Brod / Sál staré radnice
- 17. 6. / 20:30 / Čáslav / Café LaDus
- 18. 6. / 16:00 / Městec Králové / Kino Biásek
- 18. 6. / 18:30+20:30 / Chrudim / Gymnázium J. Ressela
- 19. 6. / 17:00 / Jablonec nad Nisou / Jablečné lázně
- 19. 6. / 20:00 / Liberec / Kino Varšava
- 20. 6. / 18:00 / Praha-Řepy / Knihovna v KC Průhon
- 20. 6. / 20:30 / Mělník / Mekuc
- 21. 6. / 18:00+20:00 / Ústí nad Labem / Svč. knihovna
- 22. 6. / 18:00+20:30 / Praha / Divadlo Minor
- 24. 6. / 18:00 / Kladno / BB Espresso shop
- 24. 6. / 20:30 / Slaný / Gymnázium
- 25. 6. / 14:00 / Přestěnice u Milevska / Open Air Music fest
- 25. 6. / 17:00 / Drážkov / Váchův Špejchar
- 25. 6. / 20:30 / Plzeň / Městská Beseda
- 27. 6. / 18:00 / Tábor / Divadlo Oskara Nedbala
- 27. 6. / 20:30 / Veselí nad Lužnicí / Dům kultury
- 28. 6. / 19:00+20:30 / České Budějovice / Studiová scéna Na Půdě
- 13. 7. / 17:00 / Hodonín / Městská knihovna
- 13. 7. / 20:00 / Kyjov / Pražina
- 14. 7. / 17:30 / Rožnov pod Radhoštěm / Městská knihovna
- 14. 7. / 19:30 / Valašské Meziříčí / Městská knihovna
- 15. 7. / 20:00 / Ostrava / Colours of Ostrava

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.